

JAMES S. A. COREY

POPEL BABYLONU

Expanze – kniha šestá

Popel Babylonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

James S. A. Corey

Popel Babylonu – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

V nakladatelství TRITON již vyšlo:

JAMES S. A. COREY
série Expanze

1. Leviatan se probouzí
2. Kalibánova válka
3. Abaddonova brána
4. O poklad Ciboly
5. Hry Nemesis
6. Popel Babylonu

POPEL BABYLONU

EXPANZE - KNIHA ŠESTÁ

JAMES S. A. COREY

POPEL BABYLONU

EXPANZE - KNIHA ŠESTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

James S. A. Corey
POPEL BABYLONU

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Babylon's Ashes
Copyright © 2016 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2017
Cover © Daniel Dociu, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-397-5 (Tištěná kniha)
ISBN 978-80-7553-490-3 (ePub)
ISBN 978-80-7553-491-0 (mobi)
ISBN 978-80-7553-489-7 (ePDF)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

*Mattovi, Hallie a Kennovi,
kterým se nedostalo žádného uznání, a přitom tohle vše umožnili*

Prolog: Namono

Kameny popadaly před třemi měsíci, a teď už Namono tu a tam zahlédla na obloze trochu modří. Dopad u Laghouatu – první z úderů, které zničily svět – vyhodil do vzduchu tolik Sahary, že celé týdny nespátřila měsíc ani hvězdy. Dokonce i brunátný sluneční kotouč se jen tak tak prodíral špinavými mraky. Popel a hrubý písek pršely dolů na Větší Abuju, až se všude navršily hromady, jež změnily její město a daly mu stejnou šedožlutou barvu, jakou mělo i nebe. Pomáhala týmům dobrovolníků odklízet trosky a pečovat o zraněné, dobře však věděla, že její vlastní dusivý kašel a černé hleny, které vyplivovala, pocházejí z toho, že vdechuje smrt.

Kráter, kde býval Laghouat, a Abuju od sebe dělilo tři a půl tisíce kilometrů. Rázová vlna i tak rozbila okna a zbořila některé domy. Zprávy uváděly dvě stovky mrtvých přímo ve městě a čtyři tisíce raněných. Všechny nemocnice a polikliniky byly přeplněny. Nejste-li v ohrožení života, zůstaňte laskavě doma.

Elektrická rozvodná síť kvapem selhávala. Nesvítilo slunce, které by nabíjelo solární elektrárny, ty větrné špinavý vzduch zanášel rychleji, než je lidé stačili čistit. Než dorazil fúzní reaktor z Kinshasy na severu, strávila polovina města patnáct dní potmě. Jelikož přednost měla hydroponická zařízení, nemocnice a vládní budovy, i teď byly částečné výpadky na denním pořádku. Spojení prostřednictvím terminálů bylo nestabilní a nespolehlivé. Občas zůstali celé dny odříznuti od světa. To se dalo čekat, říkala si, jako by něco takového skutečně bylo možno předvídat.

Ale po třech měsících se přece jen ukázala na nesmírném oslepeném nebi trhlina. Zarudlé slunce se klonilo k západu a na východě se rozzála světla měsíčních měst jako drahokamy v modrém poli. Ano, bylo to nedokonalé, poskvrněné, špinavé, ale modré. Nono se tím při chůzi těšila.

Mezinárodní okrsek patřil historicky k nejnovějším. Jen pár budov zde překročilo stáří sta let. Záliba předchozí generace v širokých hlavních ulicích mezi bludišti úzkých uliček a pokroucené kvazi-organické architektuře poznamenala celou čtvrt. Nad tím vším se tyčila Zuma

Rock jako trvalý orientační bod v krajině. Popel a prach na skále nadělaly šmouhy, ale nemohly ji změnit. Toto bylo rodné město Nono. Místo, kde vyrůstala, a místo, kam svou malou rodinu přivedla na konci jejich dobrodružství. Domov, kde chtěla tiše odpočívat.

Nono se trpce, kašlavě zasmála, načež se rozkašlala doopravdy.

Středisko humanitární pomoci tvořil nákladák zaparkovaný na kraji veřejného parku. Na boku nesl symbol trojlístku, logo hydroponických farem. Nikoli Spojených národů, ba ani místních úřadů pro rozdělování podpory. Naléhavost situace setřela i vrstvy byrokracie. Věděla, že by měla být vděčná. Věděla o místech, kam nedorazily vůbec žádné vozy.

Mírně se svažující kopce, dříve porostlé trávou, pokryla ztvrdlá kůra prachu a popela. Tu a tam klikaté trhliny a rýhy ukazovaly, kde si děti i tak hrály, ale právě teď se tu žádné neklouzalo. U vozu se tvořila fronta. Zařadila se do ní. Lidé, kteří tu čekali s ní, měli všichni tytéž prázdné výrazy. Otřes, vyčerpání a hlad. A žízeň. V mezinárodním okrsku se nacházely početné norské a vietnamské enklávy, ale bez ohledu na barvu kůže nebo vlasů teď z lidí popel a zoufalství učinily jediný kmen.

Boční strana vozu se odklopila, čekající fronta se pohnula. Dávky na další týden, ať už budou sebechudší. Když na ni přišla řada, pocítila Nono slabý osten zahanbení. Nikdy v životě nepotřebovala státní podporu. Ona sama patřila k těm, kdo pracovali pro jiné, ne k těm, kdo pomoc vyžadovali. Jenomže teď ji potřebovala také.

Postoupila dopředu. Muže, který vytahoval balíky, už viděla. Měl široký obličej a hnědou pleť s černými pihami. Zeptal se na adresu, sdělila mu ji. Po chvilce šátrání jí s nacvičenou efektivitou robota podal bílý plastový sáček, vzala si ho. Zdál se strašlivě lehký. Setkali se očima, když se hned neposunula dál.

„Mám manželku,“ řekla Namono. „A dceru.“

V očích se mu zablesklo neskrývaným hněvem, tvrdým jako políček. „Kdyby dokázaly urychlit zrání ovsa nebo vyčarovat ze vzduchu rýži, tak je sem pošlete. Jinak – zdržujete.“

Cítila, jak se jí v očích hromadí palčivé slzy.

„Jeden balík na domácnost,“ štěkl na ni. „Další!“

„Ale –“

„Běžte!“ houkl a luskl prsty. „Za vámi jsou lidé.“

Ustoupila stranou a zaslechla, jak si mumlá cosi neslušného na její adresu. Její slzy nebyly moc vydatné. Sotva stály za utření. To jen, že tolik pářily.

Strčila si balík pod paži, a jakmile se jí oči vzpamatovaly a začala zase vidět, sklonila hlavu a vyrazila k domovu. Nemohla se zdržovat. Byli tu

další, zoufalejší nebo méně zásadoví než ona, kteří číhali v koutech nebo u dveří na příležitost ukrást těm neopatrným vodní filtry a jídlo. Kdyby nekráčela dostatečně rázně, mohli by si jí splést s obětí. Pár bloků se její mysl, zjitřená hladem a únavou, zabývala představami, jak bojuje s lupiči. Jako by jí násilí mohlo přinést uvolnění a klid.

Při odchodu z domu slíbila Anně, že se na zpáteční cestě zastaví u starého Gina a zajistí, aby se stařec dostal k vozu s příděly. Ale když dorazila k odbočce, zamířila přímo domů. Byla unavená až do morku kostí a nedokázala čelit představě, jak starce podpírá a vrací se s ním do fronty. Řekne Anně, že zapomněla. Bude to skoro pravda.

V zatáčce, jež vedla ze široké třídy do obytné slepé uličky, kde bydlely, zjistila, že násilné fantazie v její mysli se změnily. Ten, koho ve své představě zbilá, dokud se neomluvili a neprosili o slitování, už nebyli zloději, ale ten pihovatý chlapík od humanitární pomoci. *Kdyby dokázaly urychlit zrání ovsu.* Co to vůbec mělo znamenat? To si dělal legraci, že by jejich těla mohla sloužit jako hnojivo? Dovolil si vyhrožovat její rodině? Kdo si zatraceně myslel, že je?

Ne, promluvil hlas v její mysli, tak zřetelně, jako by ta slova řekla Anna. Ne, zlobil se, protože by rád pomohl víc, ale nemůže. Vědět, že to, co můžeš dát, není dost, je těžké břímě. Nic víc. Odpušť mu.

Namono věděla, že by měla, ale neodpustila.

Jejich domek byl malý. Půltucet pokojíků, natlačených na sebe, jako by si je dítě vymodelovalo z vlhkého písku. Nenašla se v něm rovná linie, žádný úhel nebyl pravý. Celému prostoru to dodávalo jaksi přírodní vzhled, jako by žily v jeskyňce, ne v lidské stavbě. Než otevřela dveře, na okamžik se zastavila a pokusila se vyčistit si hlavu. Slunce zapadalo za Zuma Rock a v širokých pruzích světla, jež se prodíraly kolem skály, bylo ve vzduchu vidět prach a kouř. Jako by ten kámen měl svatozář. Na temnější obloze se objevila světlá tečička. Venuše. Dnes v noci možná uvidí hvězdy. Držela se té naděje jako záchranného člunu v moři. Možná uvidí me hvězdy.

Uvnitř v domku bylo uklizeno. Rohože vyklepané, cihlové podlahy zametené. Vonělo to tu po šeríku díky sáčku se svíčkou, který Anně přinesla jedna z jejích farnic. Namono si setřela poslední stopy po slzách. Teď mohla předstírat, že má oči zarudlé vinou toho vzduchu venku. I kdyby jí neuvěřily, mohly to také předstírat.

„Haló?“ zavolala. „Je někdo doma?“

Nami se s vypísknutím vyřítla ze zadní ložničky, bosé nohy jí pleskaly o cihly, když běžela ke dveřím. Její malá holčička už nebyla tak

malá. Sahala už Nono do podpaží. Anně až k ramenům. Zaoblenost dětské postavy se ztrácela, pomalu se v ní začínala ozývat dovádivá краса dospívání. Pleť měla dívka jen o málo světlejší než Nono, vlasy husté a kudrnaté, ale úsměv ruský.

„Už jsi zpátky!“

„No ovšem,“ řekla Nono.

„Co jsme dostaly?“

Namono vtiskla dceři do rukou balíček. S úsměvem komplice se naklonila blíž. „Tak to běž zjistit, a pak mi to povíš, ano?“

Nami se uculila a odklusala do kuchyně, jako by vodní filtr a rychle rostoucí oves byly nádherné dary. Dívčino nadšení bylo nezměrné a zčásti upřímné. Z té menší části mělo matkám předvést, že je v pořádku, že o ni si nemusí dělat starosti. V tom spočívala jejich síla – veškerá jejich síla – v úsilí chránit jedna druhou. Nono nevěděla, jestli je v důsledku toho všechno lepší, nebo horší.

Anna ležela na poduškách v ložnici. Vedle sebe měla rozevřený tlustý svazek Tolstého se hřbetem zprohýbaným od opakovaného čtení. *Vojna a mír*. Pleť měla zašedlou a ztrhanou. Nono si k ní opatrně přisedla, položila ruku na odhalenou kůži manželčina stehna těsně nad rozdrčené koleno. Kůže už se nezdála horká ani napnutá jako na bubnu. To by mělo být dobré znamení.

„Dnes jsem zahlédla modré nebe,“ řekla Nono. „V noci možná budou vidět hvězdy.“

Anna vykouzčila svůj ruský úsměv, ten, který její geny předaly také Nami. „To je dobře. Zlepšuje se to.“

„Bůh ví, že na zlepšení tu máme spoustu prostoru,“ prohlásila Namono, a hned zalitovala, že její hlas zní tak deprimovaně. Pokusila se to zmírnit a vzala Annu za ruku. „Ty také vypadáš líp.“

„Dnes jsem neměla horečku,“ řekla Anna.

„Vůbec?“

„No, jen trochu.“

„Přišlo hodně hostů?“ zeptala se Nono, pokoušejíc se udržet lehký tón. Po Annině zranění se sem nahrnuli její farníci s nabídkami pomoci, a bylo jich tolik, že Anna ani nemohla odpočívat. Namono si dupla a poslala je všechny pryč. Anna jí to dovolila, protože takhle aspoň zabráníly jejímu stádečku vzdát se pro ni zásob, bez nichž se ti lidé nemohli obejít.

„Přišel Amiri,“ ozvala se Anna.

„Vážně? A copak chtěl můj bratranec?“

„Zítرا budeme mít společnou modlitbu. Jen nějakých tucet lidí. Nami kvůli tomu uklidila v předním pokoji. Víím, že jsem se tě měla předem zeptat, ale...“

Pokývla ke své nafouklé, opuchlé noze, jako by její neschopnost postavit se za pult kazatelny byla to nejhorší, co se jí přihodilo. A možná bylo.

„Když si na to troufneš,“ pokrčila rameny Namono.

„Omlouvám se.“

„Odpouštím ti. Znovu. Vždycky.“

„Jsi ke mně tak hodná, Nono.“ Potom, potichu, aby ji neslyšela Nami, dodala: „Zatímco jsi byla pryč, slyšela jsem alarm.“

Namono pocítila chlad u srdce. „Kam to dopadne...?“

„Nedopadne. Dostali ho. Jenže...“

Ticho se protahovalo. Jenže přijde další. Další kus skály spadne dolů do gravitační studně křehkých zbytků Země.

„Nami jsem to neřekla.“ Anna se zatvářila, jako by tím, že chránila jejich dítě před strachem, spáchala další hřích, jenž si žádá odpuštění.

„To je v pořádku,“ pravila Namono. „Povím jí to, když bude třeba.“

„Jak se má Gino?“

Já zapomněla, plulo Namono někde vzadu v hrdle, ale nedokázala zahlat. Sobě snad, ale Anniny jasné oči jí to zakázaly. „Zajdu za ním příště.“

„Je to důležité,“ řekla Anna.

„Já víím. Já jen... jsem tak unavená.“

„Právě proto je to tak důležité,“ pokračovala Anna. „Když dojde ke krizi, všichni se přirozeně stáhneme k sobě. To je snadné. Potom se ale všechno vleče a musíme vynakládat velké úsilí. Musíme dát každému znát, že jsme v tom společně.“

Pokud nespadne další skála, kterou vojenské loďstvo včas nezachytí. Pokud se nezhroutí hydroponické hospodářství a všichni nezemřou hladem. Pokud neselžou vodní recyklátory. Nestane-li se tisíc dalších věcí, z nichž každá může znamenat smrt.

Ale pro Annu ani to nebude znamenat selhání. Ne, dokud se k sobě navzájem dokážou chovat vlídně a laskavě. Jestliže si navzájem něžně pomohou do hrobu, Anna to vezme tak, že dostála svému poslání. Snad bude mít i pravdu.

„Ovšem,“ hlesla Namono. „Jen jsem chtěla donést zásoby domů.“

Nami se vzápětí přihrnula do pokojíku s recyklátorem v ruce. „Hleďte! Další báječný týden pití vycištěné moči a špinavé dešťové vody!“ Zubila se přítom, a Namono už po milionté napadlo, jak dokonalou kombinací obou matek je jejich dcera.

Zbytek balíčku obsahoval ovesné polštářky připravené k ohřátí, sáčky s čínskými, co se čínsky a hindsky prohlašovalo za kuřecí stroganoff, a hrst tabletek. Vitamíny pro všechny. Analgetika pro Annu. Takže přece jen něco.

Namono seděla u své manželky, držela ji za ruku, dokud Anně neklesla víčka a její tváře nezměkly přicházejícím spánkem. Oknem byla vidět červená záře posledních zbytků soumraku, přecházející do šedi. Annino tělo se trochu uvolnilo, ztratilo se napětí v ramenou, vrásky na čele se vyhladily. Anna si nestěžovala, ale bolest ze zranění a stres z náhlé bezmoci se u ní smísily s obavami, které tu sdíleli všichni. Bylo potěšení vidět, jak to z ní padá, být jen na chvíli. Anna byla vždycky pohledná žena, ale když spala, vypadala nádherně.

Nono vyčkala, až se její dech prohloubí a nabude pravidelného rytmu, než se zvedla z kraje lůžka. Dorazila téměř ke dveřím, když Anna promluvila hlasem ochraptělým spánkem.

„Nezapomeň na Gina.“

„Jdu tam hned,“ řekla Nono měkce a Annin dech se vrátil ke svým pravidelným spánkovým vlnám.

„Můžu jít s tebou?“ zeptala se Nami, když se Nono vrátila ke vchodovým dveřím. „Terminály teď nefungují, nemám co na práci.“

Nono zvážila odpovědi *Venku je to příliš nebezpečné* a *Matka by tě mohla potřebovat*, ale v dceřiných očích spatřila tolik naděje. „Ano, jen si obuj boty.“

Cesta k Ginovi představovala tanec ve stínech. Sluneční svit nabil nouzová světla, takže polovina domů, které míjely, zevnitř slabě zářila. O nic víc, než by dokázaly svíčky, ale přece víc než dřív. Město samotné stále tonulo v černi. Žádné pouliční lampy, žádné rozzářené mrakodrapy, jen pár světlých bodů podél klikaté arkologie na jihu.

Namono se náhle zmocnila jasná vzpomínka na dobu, kdy byla mladší než teď její dcera a poprvé letěla na Měsíc. Ten neskutečný jas hvězd a nádhera Mléčné dráhy. Se vším tím prachem v ovzduší vysoko nad nimi teď viděly víc hvězd, než když je zastíňoval světelný smog města. Měsíc zářil: srpek stříbra, podpírající síť ze zlata. Vzala dceru za ruku.

Dívčiny prsty se zdály pevné a silné v porovnání s tím, jaké bývaly dřív. Rostla. Už nebyla jejich malé děťátko. Měly tolik plánů, jak nastoupí na univerzitu, jak budou společně cestovat. To teď bylo pryč. Svět, v němž ji vychovávaly, zmizel. Pocítila bodnutí jakési viny, jako by tomu bývala mohla nějak zabránit. Jako by se na tom nějak podílela.

V houstnoucí tmě se ozývaly hlasy, i když už ne tolik jako předtím. Dříve tato čtvrt měla svůj noční život. Hospůdky a pouliční hráči

a tvrdá, drncivá hudba, jež nedávno přišla do módy, řinčela uličkami, jako by tam někdo vysypával cihly. Teď se lidé ukládali ke spánku, když nastala tma, a vstávali, když se rozednilo. Zachytila vůni vařícího se jídla. Zvláštní, jak dokonce obyčejná ovesná kaše může přispět k pocitu bezpečí. Zadoufala, že se starý Gino dostal k vozu, nebo že se ho ujal některý z Anniných farníků. Jinak by Anna trvala na tom, že si musí vzít část jejich zásob, a Namono by jí to dovolila.

Ale to se ještě nestalo. Není třeba přivolávat potíže, než k nim dojde. Na cestě je jich určitě ještě dost a dost. Když došly k zatáčce k Ginově uličce, sluneční světlo už pohaslo docela. Jen temná silueta Zuma Rocku se zvedala k nebi tisíce metrů nad městem. Jako by sama krajina vzdor- ně hrozila pěstí obloze.

„Ach,“ hlesla Nami. Nešlo ani tak o slovo, jako spíš o zatajený dech. „Vidělas to?“

„Copak?“ zeptala se Namono.

„Padající hvězda. A tamhle další. Koukni!“

Ano, mezi hvězdami, jež sice blikaly, ale držely se na svých místech, se krátce zablesklo. A znovu. Když tam stály ruku v ruce, napočítaly půl tuctu záblesků. Nějak se jí podařilo neobrátit se na útěk, nepostrčit dceru do úkrytu některého dveřního oblouku, nepokusit se ji zakrýt svým tělem. Ohlásili přece poplach, ale zbytky flotily Spojených národů zachytily právě tenhle kámen. Ty ohnivé šmouhy vysoko v atmosféře možná ani nepocházely z drti. Nebo možná ano.

Každopádně padající hvězdy bývaly kdysi něco krásného. Nevinného. Už ale nebudou, ne pro ni. Pro nikoho na Zemi. Každá ohnivá čára znamenala šepot smrti. Sykot kulky. Připomínku jasnou jako hlas. *Tohle všechno může skončit, a ty to nezastavíš.*

Další záblesk, jasný jako reflektor, vykvetl do tiché ohnivé koule, široké jako její nehet.

„Tahle byla velká,“ řekla Nami.

Ne, pomyslela si Namono. *Ne, to nebyla.*

Kapitola první: Paová

„Na tohle ksakru nemáte žádné právo!“ hulákal majitel *Hornblowera*, nikoli poprvé. „My se na to nadřeli. Je to *naše*.“

„To už jsme přece probírali, pane,“ pravila Michio Paová, kapitánka *Connaughtu*. „Vaše loď a váš náklad teď náleží Svobodné flotile.“

„To je ta vaše hovadina s pomocí hladovějícím? Lidi z Pásu potřebují zásoby, tak ať si je koupí. Moje jsou moje.“

„Jsou potřeba. Kdybyste spolupracoval –“

„Vždyť jste na nás stříleli! Zničili jste nám kužel pohonu!“

„Pokusili jste se nám uniknout. Vaši cestující a posádka –“

„Svobodná flotila, doprdele! Jste obyčejní zloději. Jste *piráti!*“

Evans, její první důstojník a nejnovější přírůstek do rodiny, který stál po její levé ruce, zavřel, jako by dostal ránu. Michio na něj vrhla letmý pohled, jeho modré oči na něj čekaly. Zazubil se: bílé zuby a až moc pohledný obličej. Byl hezký, a dobře to věděl. Michio ztlumila mikrofon, nechala z *Hornblowera* proudit příval nadávek a pokývla mu. *Co má být?*

Evans ukázal palcem ke konzoli. „Je tak naštvaný,“ řekl. „Pořád si vede svou, chudák *coyo*, jako že jsme se dotkli jeho citů.“

„Mluv vážně,“ napomenula ho, ale s úsměvem.

„Však já mluvím vážně. *Fragé bist.*“

„Křehký? Ty?“

„Ve svém srdci.“ Přitiskl si dlaň na vypracovaný hrudník. „Já? Jsem vlastně malý chlapec.“

Majitel *Hornblowera* v rádiu už přímo pěnil. Podle něj byla Paová zlodějka a kurva a osoba, které nesejde na tom, kolik dětí umře, jen když ona dostane svoji výplatu. Být jejím tátou, zabil by ji, aby už nedělala hanbu své rodině. Evans se ušklíbl.

Michio se proti své vůli také zasmála. „Jestlipak víš, že se ti pokaždé zvýrazní přízvuk, když začneš flirtovat?“

„Jo,“ kývl Evans. „Jsem jen složitá spleť přetvářky a nectností. Aspoň jsem tě trochu rozptýlil. Už jsi nad tím jeho žvaněním začínala ztrácet trpělivost.“

„Ještě jsem s ním neskončila.“ Znovu zapnula mikrofon. „Pane. Pane! Můžeme se shodnout aspoň na tom, že jsem ten druh piráta, který vám nabízí, že budete při letu ke Callisto zamčeni ve svých kajutách, místo co bych vás dala vyhodit přechodovou komorou ven? Bude to tak v pořádku?“

V rádiu se rozhostilo ohromené ticho, po němž následoval výbuch nesouvislého běsnění, jenž se postupně rozložil do vět jako *Vypijte si svoji zasranou krev a Zabiju vás, když to zkusíte*. Michio zvedla tři prsty. Oksana Buschová, která seděla na velitelské palubě naproti ní, mávla rukou na znamení, že bere na vědomí, a klepla na kontrolky zbraní.

Connaught nebyla loď vyrobená v Pásu. Nepocházela odtud. Postavila ji Flotila Marťanské parlamentní republiky a byla vybavena širokým spektrem vojenských a technických systémů. Už s ní létali téměř rok – po počátečním tajném tréninku. A když nastal onen den, vydali se s ní do bitvy. Teď Michio sledovala na svém monitoru, jak *Connaught* odhalila a zaměřila na nákladní lodi šest míst, kde proud zbraní lokální obrany nebo dobře umístěná střela rozpárá její trup. Zaměřovací lasery přejížděly *Hornblowera*. Michio vyčkávala. Evansův úsměv poněkud znejistěl. Vražďení civilistů zrovna nefandil. Popravdě, ani Michio by si to nezvolila, jenže *Hornblower* nesmí uskutečnit svou pouť branami a ke kdovíjaké cizí planetě, kterou si jeho cestující vybrali ke kolonizaci. Momentálně vyjednávali o podmínkách, za jakých dojde ke kapitulaci.

„Mám pálit, šéfko?“ zeptala se Buschová.

„Ještě ne,“ odpověděla Michio. „Sleduj jejich pohon. Jestli se odtud pokusí vypadnout, pak střílej.“

„Jestli se pokusí zažehnout ten poničený kužel, ušetříme munici,“ poznamenala Buschová pohrdavě.

„Někde na jejich náklad čekají.“

„Jo, to chápu.“ O chvíli později Buschová dodala: „Pořád jsou studení.“

Rádio cvaklo a prsklo. Na druhé lodi kdosi křičel, ale ne na ni. Ozval se jiný hlas, pak několik dalších, každý se snažil překřičet ostatní. Zazněl výstřel z pistole, zvuk se rádiem přenesl tence a neškodně.

Promluvil nový hlas.

„*Connaughte*? Jste tam?“

„Pořád jsme tu,“ odvětila Michio. „S kým mluvím, prosím?“

„Jmenuje se Sergio Plant,“ představil se hlas. „Úřadující kapitán *Hornblowera*. Nabízím kapitulaci. Jen aby nedošlo k žádným zraněním, ano?“

Evans se široce usmál, vítězně a současně s úlevou.

„To ráda slyším, kapitáne Plante,“ řekla Michio. „S podmínkami souhlasím. Připravte se na náš vstup.“

Vypnula spojení.

Dějiny, soudila Michio, se skládají z dlouhé série překvapení, jež se při zpětném pohledu jeví jako nevyhnutelná. Co platilo pro národy a planety a mamutí korporace, propojené se státy, platilo i pro menší osudy jednotlivců. Jak nahoře, tak dole. Podobně jako se Spolkem vnějších planet a Zemí a Martanskou parlamentní republikou to bylo s Oksanou Buschovou a Evansem Garnerem-Choi a Michio Paovou. Ostatně s každou duší, jež žila a pracovala na *Connaughtu* a jeho sesterských lodích. Šlo jen o to, že ona seděla na svém místě, velela jim a na ní spočívalo břemeno udržet je všechny v bezpečí a v pořádku a na správné straně historie. Takže i menší osobní dějiny posádky *Connaughtu* jako by se stávaly významnějšími.

Pro ni bylo největší překvapení z mnoha, když se stala součástí vojenské větve Pásu. Jako mladá žena spíše očekávala, že bude pracovat jako systémová inženýrka nebo řídicí pracovnice některé z velkých stanic. Kdyby si o něco více oblíbila matematiku, možná by to tak dopadlo. Zapsala se na vyšší univerzitu, jelikož se domnívala, že se to tak patří, a selhala, protože to vůbec nebylo pro ni. Když jí poradci poslali vzkaz, že je vyloučena, byl to pro ni otřes. Když se však ohlížela nazpět, zdálo se to očividné. Vyjasňující čočka historie.

Lépe se hodila do SVP, nebo přinejmenším do té části, do níž vstoupila. Během prvního měsíce jí už bylo jasné, že Spolek vnějších planet není ani tak typickým byrokratickým aparátem revoluce jako jakousi pobočkou, frančizou lidí z Pásu, kteří usoudili, že by něco takového mělo existovat. Voltairova společnost se považovala za SVP, ale to i skupina Freda Johnsona se základnou na stanici Tycho. Anderson Dawes jednal jako guvernér Cerery pod symbolem rozpůleného kruhu, Zig Ochoa se stávil proti němu pod stejným symbolem.

Michio se léta prezentovala jako žena s vojenskou kariérou, ale v mysli si stále uchovávala vědomí, že řetězec velení je křehký. Byly chvíle, kdy si bezděčně dávala velký pozor na autority – na svou vlastní, uplatňovanou vůči podřízeným, i na tu, kterou vůči ní uplatňovali nadřízení. Právě to ji posadilo do křesla prvního důstojníka na *Behemothu*. To ji do-

vedlo do pomalé zóny, když zástupci lidstva poprvé pronikli branou a do středu říše třinácti tisíc světů, kterou zdědili. To bylo také to, co zabilo její milenku Sam Rosenbergovou. Poté už její důvěra ve strukturu velení značně poklesla.

A teď, ve zpětném pohledu, se tohle všechno zase jevilo očividné.

Co se týče druhého největšího překvapení, nedokázala by říct přesně, oč vlastně šlo. Jestli o to, že se octla v kolektivním manželství, nebo o skutečnost, že ji zverboval Marco Inaros, nebo o získání nové lodi a revoluční mise u Svobodné flotily. Život mívá víc zatáček než rudná žíla, a ne každá změna je zjevná, dokonce i při pohledu nazpět.

„Můj tým je připraven ke vstupu na palubu,“ ohlásil Carmondy hlasem zploštělým mikrofonom. „Chcete, abychom tam vtrhli?“

Coby vůdce útočného týmu spadal Carmondy technicky do odlišné větve velení než Michio, nicméně se při vstupu na palubu cizí lodi podřizoval jejím rozkazům. Prožil několik let na Marsu, nepatřil k mnohočetnému manželství, jež tvořilo srdce posádky *Connaughtu*, a byl natolik profesionálem, aby se vyrovnal s postavením outsidera. Za to ho měla docela ráda, možná i něco víc.

„Dejme jim příležitost, aby se chovali slušně,“ odpověděla. „Jestli na nás začnou střílet, dělejte, co musíte.“

„Jasně, rozumím,“ pravil Carmondy a přepnul kanál.

Obě lodi se nyní volně vznášely, takže se nemohla na lehátku pohodlně opřít. Udělala by to, kdyby to šlo.

Když se objevily zprávy, že Svobodná flotila přebírá kontrolu nad soustavou a že prstencová brána je pro dopravu uzavřena, měly početné lodi s kolonisty, jež k ní mířily, na vybranou ze dvou možností. Zastavit a předat své zásoby k přerozdělení stanicím a lodím, které je nutně potřebovaly, a pak si majitelé směli svá plavidla ponechat. Nebo se dát na útěk, a pak jim byly lodi zabaveny.

Hornblower, podobně jako mnoho jiných, si vše propočítal a jeho vele- ní usoudilo, že jim ten risk za to stojí. Vypnuli transpondéry, otočili loď a spustili motory naplno, znovu otočili a znovu vypálili jiným směrem. *Hotaru*, tak příslušný manévr nazývali. Strategie, kdy se jasně ukážou jen na kratičkou chvíli, a znovu se ponoří do tmy v naději, že se ukryjí v nekonečném prostoru, dokud se nezmění politická situace. Lodi měly dostatek jídla a dalších zásob, aby s nimi budoucí kolonisté vystačili na

celá léta. V obrovském prostoru soustavy bylo tolik místa, že pokud se napoprvé vyhnuli zaměření, mohlo nepříteli pátrání po nich zabrat celý život.

Ovšem jejich zplodiny zaznamenala sada přístrojů Svobodné flotily na Ganymedu a Titanu. Michio nejvíc vadilo, že je pronásledování vyvedlo z roviny ekliptiky. Převážná část heliosféry se rozkládala nad a pod tenkým kotoučem, kde ve svých drahách obíhaly planety i pás asteroidů. Co si v ní vyvolávalo pověřčivou nechuť k těmto končinám, k té nesmírné prázdnotě, jež se v její mysli vznášela jako hrozba nad i pod lidskou civilizací.

Prstencová brána a neskutečný prostor za ní byly snad ještě podivnější – mnohem podivnější. Ale odpor k cestování mimo ekliptiku se jí držel už od dětství. Byla to součást její osobní mytologie a smolné znamení.

Nastavila si monitor na záběry z kamer útočného týmu a pustila si do sluchátek tichou hudbu. Když vnímala *Hornblowera* prostřednictvím dvaceti pohledů za zvuků harf a bubínků, uklidňovalo ji to. V přechodové komoře čekal Pozemšťan s tmavou pleť a doširoka roztaženými pažemi. Zaměřilo se na něj půl tuctu kamer, viděla hlavně zbraní. Ostatní se pohybovali, pátrali po pohybu na periférii nebo přicházejícím z nitra lodi. Muž se natáhl k chytu, otočil se a nastavil ruce, aby ho mohli spoutat. Jako by v tom měl jistou praxi, tenhle kapitán Plant, byl-li to on. Nejspíš byl už někdy podobně násilně zadržen.

Útočný tým se přesunul dovnitř lodi, oči a pozornost upřeny do chodeb. Na jednom monitoru bylo vidět postavy před ním. Když dorazili do jídelny, čekala tam posádka *Hornblowera* seřazená podle hodnotí se zdviženýma rukama na cokoli, co si vojáci z *Connaughtu* pro ně připravili. I při malých rozměrech jednotlivých oken, ve kterých viděla na svém monitoru záběry kamer, rozeznávala slabý povlak slz, ulpívající na tvářích zajatců. Masky žalu ze soli a povrchového napětí.

„Budou v pořádku,“ řekl jí Evans. „*Esá?* Tohle je přece naše práce, ne?“

„Já vím,“ odvětila s pohledem stále upřeným na obrazovku.

Oddíl se pohyboval po palubách, uzamykal řízení. Vojáci byli natolik sehraní, že postupovali jako jediný organismus s dvaceti očima. Skupinové vědomí výcviku a profesionality. Velitelská paluba působila neudržovaně. Příruční terminál a picí baňka nasáté do vzduchového filtru. Bez gravitace za letu, která by je udržovala ve stejné poloze, se protínárazová lehátka nastavila do libovolných úhlů. Připomnělo jí to stará videa o ztroskotání námořních lodí na Zemi. Kolonizační loď tonula v bezbřehém vakuu.

Věděla, že Carmondy se jí ozve, ještě než tak učinil, a mírně ztlumila hudbu. Požadavek spojení se ohlásil zdvořilým zazvoněním.

„Převzali jsme kontrolu nad lodí, kapitáne,“ oznámil. Když to říkal, dívali se na něj dva z jeho lidí, takže viděla pohyb jeho rtů a čelistí ze dvou různých úhlů současně. „Žádný odpor. Žádné potíže.“

„Důstojnice Buschová?“ řekla Michio.

„Jejich počítačová obrana je prolomena,“ oznámila Oksana. „*Toda y alles.*“

Michio přikývla, spíš k sobě než Carmondymu. „*Connaught* přebírá řízení systémů nepřátelské lodi.“

„Zajišťujeme perimetr a vězně. Zapojena automatická kontrola.“

„Rozumím.“ Michio se obrátila k Evansovi. „Stáhněme se dost daleko od nich pro případ, že by měli v obilném síle ukryté nukleární bomby. Abychom se dostali mimo zónu výbuchu.“

„Jdu na to,“ odpověděl.

Manévrovací trysky ji přitlačily proti popruhům, ani ne desetinou gé, jejich slabý tah trval jen několik vteřin. Brát si věci, které si jiní lidé chtěli ponechat a domnívali se, že na ně mají právo, byla vždycky nebezpečná práce. *Connaught* pochopitelně dává na nalodovací oddíl pozor, jemné prsty lodi sledují každý jejich tep. Navíc jí Carmondy každou půlhodinu cinkne za použití jednorázového protokolu. Kdyby to neudělal, Michio by *Hornblowera* v momentě proměnila v oblak žhavého plynu – jako varování pro další lodi. A pár tisíc lidí na Callisto, Io a Europě bude moci leda doufat, že další mise Svobodné flotily se zabavováním materiálu dopadne lépe.

Pás konečně setřásl jho vnitřních planet. Patřila mu stanice Medina v srdci prstencových bran, měl jedinou skutečně funkční flotilu ve sluneční soustavě a té náležel vděk miliónů obyvatel Pásu. V dlouhodobém výhledu šlo o největší prohlášení nezávislosti a svobody, jaké kdy lidská rasa zažila. Momentálně ovšem bylo jejím úkolem zajistit, aby v důsledku vítězství všichni neumřeli hladu.

Po příští dva dny bude Carmondy se svým oddílem dohlížet, aby byli rádoby kolonisté zamčeni na zabezpečených palubách, než loď předají na stabilní oběžnou dráhu Jupitera. Potom bude provedena kompletní inventura všeho, co zabráním *Hornblowera* získali. Jakmile s tím budou hotovi, uplyne další týden, než bude zničený pohon nahrazen jiným z jiné kořisti. Po celou tu dobu bude *Connaught* stát na stráží jako vězeňský hlídač a Michio nebude mít co na práci, leda se věnovat skenování okolní temnoty při pátrání po dalších uprchlících.

Netěšila se na to, a byla si jistá, že ostatní z jejího manželství také ne. Ale když se ozvala Oksana, bylo v jejím hlase ještě něco navíc.

„Šéfko. Máme potvrzení z Cerery.“

„Dobře.“ Michio odpověděla mírně zvýšeným hlasem, jenž naznačoval, že slyšela i to, co Oksana nevyslovila. Oksana Buschová byla její manželkou od začátku, kdy se celá skupina teprve dávala dohromady. Obě dobře znaly své nálady.

„Mám tu ještě něco. Vzkaz od něj.“

„Co nám Dawes chce?“ zeptala se Michio.

„Není to od Dawese, ale od samotného velkého šéfa.“

„Od Inarose? Přehraj mi to.“

„Zašifováno ‚pouze pro kapitána‘,“ řekla Oksana. „Můžu ti to poslat na terminál do kajuty, jestli –“

„Přehraj mi to.“

Na monitoru se objevil Marco Inaros. Podle volně položených vlasů se nacházel na Cereře nebo na letící lodi. Neviděla za ním dostatečně velký kus pozadí, aby poznala, jestli jde o jeho kancelář, nebo o loď. Měl okouzlující úsměv, který mu sahal až do tmavých, teplých očí. Michio se nepatrně zrychlil tep, ale hned si řekla, že to je spíš strachem než jeho přitažlivostí. Z větší části to byla pravda. Byl to náramně charismatický mizera.

„Kapitánko Paová,“ pozdravil Marco. „Těší mě, že jste se *Hornblowera* zmocnili tak čistě. Považuji to za další důkaz vašich schopností. Udělali jsme správnou věc, když jsme vám přidělili velení při zabírání lodí. Vše se nám vcelku daří a jsme připraveni přejít k další fázi našeho plánu.“

Michio letmo pohlédla na Oksanu a Evanse. Evans si tahal za vousy a snažil se na ni nedívat.

„Chceme, abyste s ukořistěnou lodí zamířili přímo na Cereru,“ pokračoval Marco. „Svolávám schůzku. Přísně jen ve vnitřním kruhu. Vy, já, Dawes, Rosenfeld, Sanjrani. Na stanici Ceres.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Teď, když ovládáme celou soustavu, bychom měli provést nějaké změny, ne? Podle *Pelly* byste to mohli stihnout do dvou týdnů. Rád bych vás přivítal osobně.“ Rázně zasalutoval po způsobu svobodné flotily. Ten pozdrav sám vynalezl. Monitor potemněl. Michio zaplavila směsice zmatku a pocitu ohrožení, v níž se nedokázala vyznat. Když se její rozkazy takhle kvapně měnily a nedostalo se jí pro to žádného vysvětlení, připadala si, jako by vykročila nesprávnou nohou. A účast na setkání vnitřního kruhu v ní ještě stále probouzela pocit ohrožení, podobně jako dřív, než se Svobodná flotila ohlásila veřejně. Léta, kdy se pohybovala ve stínech, v ní zanechala návyky, způsob myšlení a pocity, jichž se těžko zbavovala, i když právě vítězili. Ale aspoň se vrátí na plochu ekliptiky

ky a nemusí setrvávat vysoko v té černi, kde se odehrávají osudové události. Zlé věci.

Takové věci, podotkl slabý, tichý hlásek v její hlavě, *jako třeba že tě předvolají na neočekávanou schůzku.*

„Dva týdny?“ přeptala se Michio.

„Dá se to,“ odvětila Buschová téměř dříve, než jí tu otázku položila. Už si prošla trasu. „Ovšem znamená to letět jako o závod. A žádné čekání na *Hornblowera*.“

„To se Carmondymu nebude líbit,“ mínila Paová.

„A co ti asi řekne?“ namítla Oksana. „Dává si rozkazy sám.“

„To jistě,“ přisvědčila Michio.

Evans si okašlal. „Takže vyrazíme?“

Michio zvedla pěst. *Ano*. „Je to přece Inaros,“ ukončila diskusi odvoláním na jeho jméno.

„Dobrá. *Bien*,“ prohlásil Evans, ale jeho tón říkal něco jiného.

„Copak?“ zeptala se Paová.

„Já jen že to není poprvé, kdy se takhle mění plány.“ Evans sraštil obličej obavou. Takhle nevypadal hezky, ale byl to její nejnovější manžel, takže se o tom nezmínila. Hezcí muži dokáží být velice křehcí.

„Pokračuj,“ vybídla ho.

„No, byla tady ta finanční záležitost se Sanjranim. A marťanský ministerský předseda se nakonec dostal bezpečně na Měsíc, přestože se za ním hnala půlka Svobodné flotily. A zaslechl jsem, že jsme se pokusili zabít Freda Johnsona a Jamese Holdena, a přitom oba ještě dýchají a chodí. Člověka přitom leccos napadá.“

„Jako třeba že Marco není tak neomylný, jak se dělá?“ zeptala se Michio.

Chvilí neodpovídal. Už myslela, že nic neřekne. „Něco podobného,“ odpověděl nakonec Evans. „Ale stačí na to jen pomyslet, a jeden může špatně skončit, ne?“

„Tak nějak,“ přitakala Michio.

Kapitola druhá: Filip

Neexistoval nikdo, koho by nenáviděl víc než Jamese Holdena. Holden, toho mírotvůrce, který nikdy žádného míru nedosáhl. Holdena, toho zástupce spravedlnosti, který pro spravedlnost nikdy nic neobětoval. Jamese Holdena, který se zaplétal s Marťany i s lidmi z Pásu – speciálně s jednou ženou s Pásu – a pohyboval se po celé soustavě, jako by díky tomu byl lepší než jiní. Neutrální, nade všemi šarvátkami, zatímco Vnitřní planety odvážely zásoby lidstva pryč, k nějakým těm třinácti stům nových planet, a nechávaly je, obyvatele Pásu, umírat. Toho, kdo navzdory vši pravděpodobnosti nezahynul s *Chetzemokou*.

Fred Johnson, Pozemšťan, který zdomácněl v Pásu a začal mluvit za jeho obyvatele, byl u Filipa na druhém místě. Řezník ze stanice Andersonu, který zahájil svou kariéru vražděním nevinných a pokračoval tím, že se lidí z Pásu začal ujímat, ovšem způsobem, který obloukem vedl k jejich kulturní i individuální smrti. Za to zasloužil nenávisť a pohrdání. Jenže Filipova matka nezahynula přímo Johnsonovou vinou, a tak Holden – James *pinché* Holden – po právu zaujímal první místo.

Už uplynuly měsíce od chvíle, kdy si pohmoždil ruce, když tloukl do vnitřních dveří přechodové komory, zatímco jeho matka, s myslí pokroucenou vinou dlouhého pobytu v Holdenově společnosti, vyhodila sebe a Cyna ven z lodi. Dvě hloupé smrti. Zbytečné. Právě to bolelo nejvíc, jak si namlouval. To, že zemřít nemusela, a přesto si to zvolila. Zranil si ruku, když se ji pokoušel zastavit, ale ničemu tím nepomohl. Naomi Nagata si vybrala těžkou smrt v prázdnotě místo života s vlastními lidmi. To představovalo důkaz, jak velkou moc nad ní Holden měl. Jak hluboce jí vymyl mozek, a jak slabá byla její mysl už od samého začátku.

Nikomu na *Pelle* se nesvěřil, že se mu o tom stále noc co noc zdá: zavřené dveře, jistota, že něco vzácného, něco *důležitého*, se nachází na druhé straně, a vědomí strašlivé ztráty, když ty dveře nedokáže otevřít. Kdyby ostatní věděli, jak ho to pronásleduje, připadal by jim slabý, a jeho otec neměl místo pro muže, kteří se neuměli zhostit svých povinností. Ani v případě vlastního syna. Filip tu měl místo jako muž z Pásu a ze Svobodné flotily, jinak by si musel najít práci na nějaké stanici

a každý by se na něj díval jako na chlapce. Už mu bylo téměř sedmnáct; pomohl zničit utlačovatele na Zemi. Jeho dětství náleželo minulosti.

Stanice Pallas patřila k nejstarším v Pásu. Tady vznikly první doly a následně první rafinérie. Pak se objevila novější zařízení, protože tu vznikala průmyslová základna. A protože bylo snazší využít přebytečnou kapacitu starších, ale dosud funkčních drtičů a separátorů. A také ze zvyku. Palladu nikdy neroztočili. Její přirozená přitažlivost, mikrogravitace, obnášející dvě procenta pozemské, pocházela z její vlastní hmotnosti. Prakticky nic víc než jako při vznášení stálým směrem. Stanice se spouštěla pod rovinu ekliptiky a zase stoupala nad ni, jako by se snažila vyprostit ze sluneční soustavy. Ceres a Vesta byly větší a více zalidněné, ale kovy na plášť lodí a reaktorů, pro staniční paluby a přepravní kontejnery, pro zbraně, jimiž Svobodná flotila vyzbrojila získané válečné lodí, a dávky, které vypálila na nepřítel, to vše pocházelo právě odtud. Jestliže Ganymedes představoval obilnici Pásu, potom Pallas byla jeho kovářskou výhni.

Dávalo smysl, že Svobodná flotila tu měla pravidelnou zastávku na svých cestách osvobozenou soustavou, a že se pokaždé ujistila, aby žádné zdroje nepřišly nazmar.

„*S'yahaminda, que?*“ řekl správce přístavu, jenž se vznášel v širší části poradní místnosti. Byla to místnost typická pro Pás. Žádné stoly, žádné židle. Vybavení nijak nenaznačovalo směry nahoru či dolů. Po dlouhé době strávené v lodi, jež byla postavena s ohledem na gravitaci tahu motorů, to tu Filipovi připadalo jako domov. Skutečný domov, jaký se nikdy nenajde v místech, která projektovali Marfané.

Správce přístavu se sem dokonale hodil. Měl delší trup než kdokoli, kdo strávil dětství v prostředí byť třeba jen nízké a nepravidelné gravitace. Hlavu měl v poměru k tělu větší než Filip nebo Marco či Karal. Jeho levé oko bylo mléčně zakalené a slepé, neboť ani farmakologické směsi, schopné udržet člověka naživu ve volném pádu, nedokázaly jeho kapilárám zabránit v odumření. Právě on patřil k lidem, kteří by nikdy nesnesli život na povrchu planety, ani na krátkou dobu. Nejextrémnější případ fyziologických změn u obyvatel Pásu. Jeden z těch, které Svobodná flotila slíbila reprezentovat a chránit.

Což byl pravděpodobně důvod, proč si teď připadal tak zmateně a zrazeně.

„Je to pro vás problém?“ Marco pokrčil pažemi. Pronesl to tak, jako by vyprázdnění skladů do prostoru představovalo zcela běžnou, každodenní záležitost. Filip povytáhl obočí, jakoby v ozvěně otcova nevěřícího výrazu. Karal se pouze mračil a držel ruku na zbrani.

„*Per esá mindan hoy,*“ řekl správce.

„Já vím, že je to všechno,“ pravil Marco. „O to tu právě jde. Dokud tady to zboží je, bude Pallas terčem pro flotily Vnitřních planet. Naložte všechno, co máte, do kontejnerů, vystřelte je, a jejich vektory budeme znát pouze my. Dokážeme je kdykoli najít a vybrat z nich, cokoli budeme potřebovat. Nejde jen o to nenechat jim je, ale současně ukázat, že staniční sklady jsou prázdné, dřív než po něčem z nich vztáhnou ruce, jasně?“

„*Per mindan...*“ Správce nešťastně zamrkal.

„Dostanete zapláceno,“ vmísil se Filip. „Dobrým šekem Svobodné flotily.“

„Dobře, jo,“ řekl správce, „*aber...*“

Jeho mžikání se zrychlilo, odvrátil se od Marca, jako by se admirál první skutečné ozbrojené síly Pásu vznášel o půl metru dál než ve skutečnosti. Olízl si rty.

„*Aber?*“ pobídl ho Marco, napodobuje jeho přízvuk.

„*Třídící stroje v' reist neue ganga...*“

„Pokud potřebujete nové součástky, tak si je kupte.“ Marcův hlas začal nabírat nebezpečný tón.

„*Aber...*“ Správce polkl.

„Jenže vy jste je brali ze Země,“ řekl Marco. „A tam naše peníze neplatí.“

Správce zvedl pěst na znamení souhlasu.

Marco vykouztlil jemný, upřímný úsměv, jímž jako by naznačoval sympatie. „Nikdo už tam nebude utrácet peníze. Už ne. Teď budete nakupovat pouze v Pásu. Jenom v Pásu.“

„Jenže tady nevyrobějí kvalitní náhradní díly,“ zakvílel správce.

„Vyrábíme to nejlepší, co se dá sehnat,“ pravil Marco. „Dějiny pokročily, příteli. Snažte se držet s nimi krok. A všechno tu zabalte a připravte k vystřelení, *sa sa?*“

Muž pohlédl Marcovi do očí a znovu zvedl pěst na souhlas. Ne že by měl na vybranou. Když máte na povel veškeré zbraně, máte také tu výhodu, že jakkoli vlídně o něco požádáte, stejně jde ve skutečnosti o rozkaz. Marco se odrazil, nepatrná gravitace Pallady jeho tělo odchýlila z dráhy. Zachytil se úchyty vedle správce, zastavil svůj pohyb a pak

muže objal. Správce mu objetí nijak neoplatil. Vypadal jako někdo, kdo zadržuje dech a doufá, že ho cosi nebezpečného bez povšimnutí mine.

Chodby a průchody, jež vedly z kanceláře do doků, tvořily spleť pokrytou starými keramickými obklady i novějším karbon-silikátovým krajkovím. Krajkové pokrytí, jeden z prvních materiálů vyrobených po objevení protomolekuly, jež posunulo možnosti fyzikální chemie o celé generace kupředu, mělo zvláštní duhový odstín, patrný, když proplouvali kolem. Jako když na vodní hladině ulpí vrstvička oleje. Podle všeho šlo o hmotu odolnější než keramika či titan, tvrdší a současně ohebnější. Nikdo neměl tušení, jak bude stárnout, ačkoli pokud se dalo věřit zprávám z jiných světů, pravděpodobně přežije všechny, kdo ji vytvořili, o celé věky. Pokud ji tedy vyrábějí správně. Což se dá těžko odhadnout.

Raketoplán Pallady už čekal, když k němu dorazili, Bastien seděl připoutaný v křesle pilota.

„*Bist bien?*“ zeptal se, když Marco uzavřel přechodovou komoru.

„Šlo to tak dobře, jak jsme jen mohli doufat,“ odpověděl Marco a rozhlédl se po malém plavidle. Šest lehátek, nepočítaje v to Bastienovo stanoviště pilota. Karal už se poutal k jednomu, další zabral Filip. Marco se však pomalu snesl na podlahu, vlasy mu klesly na ramena. Zvedl bradu, jako by se na něco ptal.

„Rosenfeld už dorazil,“ řekl Bastien. „Už je na *Pelle* tři hodiny.“

„No tohle.“ Marcův tón měl v sobě ostří, které možná slyšel jedině Filip. Vklouzl do křesla a upevnil si popruhy. „To je dobře. Tak se k němu připojíme.“

Bastien vyřídil formality s kontrolním systémem přístavu – více ze zvyku, než že by to bylo potřeba. Marco byl kapitán *Pelly*, admirál Svoobodné flotily, a jeho raketoplán měl tudíž přednost před veškerým provozem. Nicméně Bastien i tak provedl kontrolu, prověřil všechny pečeti a ukazatele podpory života, pravděpodobně už podesáté. Pro každého, kdo byl vychován v Pásu, byla kontrola vzduchu, vody a utěsnění lodí i skafandrů přirozená jako dýchání. Člověk na to ani nemusel myslet, prostě to dělal. Lidé, kteří se takto nechovali, mívali tendenci předčasně opustit genofond.

Při startu všichni o něco ztěžkli, závěsy lehátek společně zasyčely, když Bastien zapnul manévrovací trysky. Nenabrali ani čtvrtinu gé, ale i tak byli na *Pelle* během pár minut. Prošli cyklem přechodové komory – té samé, v níž si Naomi usmyslela zemřít – a už se vznášeli v důvěrně známém vzduchu *Pelly*.

Rosenfeld Guoliang už na ně čekal.

Po celý Filipův život, od prvních vzpomínek, pro něj Pás představoval Spolek vnějších planet, a SVP znamenal lidi, na nichž mu nejvíc záleželo. Jeho lidi. Až když vyrostl a směl poslouchat, když se otec bavil s ostatními dospělými, jeho pochopení SVP se prohloubilo, objevil v hnutí drobné rozdíly, a nově pro něj vymezil jeho příslušníky právě výraz *aliance*. Nikoli *republika*, ne *spojená vláda*, ani *národ*. Aliance. Společenství. SVP tvořila nespočetná záplava různorodých skupin, jež se formovaly, spojovaly a zase rozpadaly, ale vesměs se shodovaly v tom, že ať jsou jejich rozpory jakékoli, musí se sjednotit proti utlačovatelům z vnitřních planet. Pod praporem SVP plulo několik velkých frakcí: stanice Tycho, řízená Fredem Johnsonem, stanice Ceres pod velením Andersona Dawese, z nichž každá měla vlastní vojsko. Pak tu byli ideologičtí provokatéři jako Voltairova společnost, nepokrytě zločinecká organizace Zlatá ratolest nebo téměř kolaborující Maruttuva Kulu, stoupenci nenásilné cesty. Za každou z těchto frakcí se skrývaly tucty, snad stovky menších skupinek a spolků spojených společnými zájmy. Všechny tyhle malé hráče spojoval hospodářský a vojenský útlak ze strany Země a Marsu.

Svobodná flotila nebyla totéž co SVP, a ani neměla být. Svobodná flotila představovala největší sílu starých pořádků, která už nepotřebovala společného nepřítele. Stala se příslibem budoucnosti, v níž jho minulosti nebude pouze setřeseno, ale zlomeno.

Což ovšem neznamenalo, že se dokáže osvobodit od minulosti.

Rosenfeld byl hubený muž, který se dokázal hrbít, i když se loď pouze vznášela. Měl tmavou kůži, zvláštním způsobem podřabanou, oči hluboko zapadlé. Zdobilo ho tetování přetátým kruhem SVP a věčkem Voltairova spolku, podobným noži. Jeho úsměv byl vždy pohotový a celkově působil dojmem potlačované agresivity. A byl také příčinou, proč se Filipův otec vydal na Palladu.

„Marco Inaros!“ Rosenfeld rozevřel náruč. „Jen se koukni, cos dokázal, *coyo mis!*“

Marco se vrhl do jeho objetí, roztočili se spolu a chvíli se tak drželi. Zpomalili, až když se oddálili. Jakákoli Marcova nedůvěra vůči Rosenfeldovi byla ta tam. Nebo ne, nezmizela, to se jen odsunula stranou kvůli Filipovi a Karalovi, aby viděli, že radost ze shledání je upřímná a čistá.

„Vypadáš dobře, starý příteli,“ pravil Marco.

„To tedy ne,“ opáčil Rosenfeld, „nicméně si té lži cením.“

„Máme tvé muže převézt?“

„Už se stalo,“ odvětil Rosenfeld a Filip pohlédl na Karala, který se nepatrně zachmuřil. Rosenfeld byl přítel, společenec, patřil do vnitřního kru-

hu Svobodné flotily, ale nemělo by se stát, že si na loď přivede svou soukromou stráž, pokud Marco není přítomen. *Pella* byla koneckonců vlajkovou lodí flotily, a pokušení je zkrátka pokušení. Marco a Rosenfeld současně natáhli ruce, zpomalili svou společnou rotaci pomocí úchyťů skříněk, a stále ruku v ruce se odstrčili do chodby a do nitra lodi. Filip s Karalem je následovali.

„Budeme muset letět naplno, abychom se na setkání na Cereru dostali včas,“ poznamenal Marco.

„Tvoje vina. Mohl jsem letět vlastní lodí.“

„Nemáš bitevník.“

„Prožil jsem celý život v malých lodích mezi malými asteroidy...“

Přestože Filip viděl otcovu hlavu jen zezadu, slyšel v jeho hlase úsměv. „To byl tvůj dosavadní život. Teď jsme tu hru změnili. Nemůžu přece nechat příslušníka nejvyššího velení bez ochrany. Ani tady ještě nejsou všichni na naší straně. Ještě ne.“

Dorazili k výtahu, který se táhl po celé délce lodi, oblékli ho a hlavami napřed pluli vzduchem dolů na palubu posádky. Karal se ohlédl dozadu, směrem k řídicí a provozní palubě, jako by se chtěl přesvědčit, že za nimi není nikdo z Rosenfeldových strážů.

„No, já čekal,“ řekl Rosenfeld. „Já jsem ten dobrý malý vojáček. Strašná škoda, že Johnson a Smith dorazili bezpečně na Měsíc. Dostals jen jeden cíl ze tří?“

„Země byla to, na čem záleželo,“ pravil Marco. Před nimi se objevila *Sárta*, proplula kolem nich k velitelské palubě. Pokývla na pozdrav, když se míjeli. „Země, to byl náš nejdůležitější cíl.“

„No, generální tajemnice Gaová je nyní se svými bohy a já doufám, že umírala s křikem.“ Rosenfeld naznačil odplivnutí, když to říkal. „Jenže tahle *Avasarala*, která zaujala její místo...“

„Je to úřednice.“ Marco se přitáhl kolem rohu do důstojnické jídelny. Stoly a lavice tu byly přišroubovány k podlaze, ve vzduchu se držel pach marťanské vojenské stravy, vládly tu barvy, jež donedávna patřily na transparenty nepříteli. To všechno kontrastovalo s muži a ženami uvnitř. Všechno lidé z *Pásu*, a přesto Filip dokázal rozpoznat příslušníky Svobodné flotily, s nimiž sloužil, od Rosenfeldovy gardy. Svoje od cizích. Mohli předstírat, že žádný rozdíl neexistuje, ale každý tu dobře věděl, oč jde. Všehovšudy tucet lidí, jako by se právě střídaly směny. Jeden z posádky *Pelly* na každého Rosenfeldova muže. Karal nebyl jediný, kdo se domníval, že ani mezi přáteli neuškodí trocha ostražitosti.

Jeden z mužů hodil Rosenfeldovi baňku. Káva, čaj, whisky nebo voda, nedalo se to rozeznat. Rosenfeld ji zachytil, aniž by přerušil rozhovor. „Mně připadá jako byrokratka, ale plná nenávisti. Myslíš, že ji zvládneš? Neber si to osobně, *coyo*, ale co se týče podceňování žen, máš tam jakousi slepou skvrnu.“

Marco ztichl. Filip to viděl a ústa mu naplnila měděná pachuč. Karal cosi tiše zabručel, a když na něj Filip pohlédl, měl čelist vysunutou dopředu a ruce sevřené v pěsti.

Rosenfeld si vybral místo u stěny, v jeho výrazu se mísil soucit s omluvou. „Tohle možná není nejlepší chvíle probírat takové věci. Omlouvám se, že jsem se dotkl citlivého místa.“

„Nic se nestalo,“ řekl Marco. „To všechno probereme na Cereře.“

„Shromáždění kmenů,“ kývl Rosenfeld. „Už se těším. Další fáze by mohla být náramně zajímavá.“

„To tedy bude,“ přisvědčil Marco. „Karal tobě a tvým lidem přidělí kajuty. Měli byste se zdržovat uvnitř. Bude to náročný let.“

„Rozkaz, admirále.“

Marco se odrazil, vyplul z místnosti směrem k dílnám a strojně, na Filipa se přitom ani nepodíval.

Filip chvílku vyčkával. Nevěděl jistě, jestli je propuštěn ze služby, nebo má zůstat na místě. Rosenfeld se usmál a mrkl na něj oteklým víčkem, načež se obrátil ke svým lidem. Cosi se tu odehrálo, bylo to cítit ve vzduchu a v Karalově chování. Cosi důležitého. A podle toho, jak jednal jeho otec, se Filip domníval, že to má něco společného s ním.

Položil ruku Karalovi na zápěstí. „O co tady jde?“

„O nic.“ Karal byl špatný lhář. „Nic, s čím by sis měl dělat starosti.“

„Karale...“

Starší muž stiskl rty, natáhl krk. Na Filipa nepohlédl.

„Karale. Měl bych se na něco zeptat *jich*?“

Karal pomalu zakroutil hlavou. Neměl se ptát. Karal si nervózně olízl rty, vzdychl a promluvil tichým, klidným hlasem. „Nedávno přišla taková zpráva. Pozorování z... no, z *Chetzemoky*. O tom, jak lodi s Johnsonem a Smithem nebyly zničeny.“

„No a?“

„A...“ To slůvko mělo tíhu olova.

Potom pokračoval, a tak se Filip Inaros přímo před Rosenfeldem a púluctem jeho ušklibujících se stráží dozvěděl, že jeho matka je stále naživu. A všichni na *Pelle* to věděli, všichni kromě něj.

Za letu se mu zdály sny.

Stál před týmiž dveřmi jako dřív. Přestože se jejich vzhled někdy měnil, byly to stále tytéž dveře. Křičel, mlátil do nich rukama, snažil se dostat dovnitř. Dříve přitom cítil strach, vědomí hrozící nesmírné ztráty, čirý děs. Teď si připadal pouze zahanbený. Vztek se v něm vzdouval jako oheň, tlačil do dveří, aby se dostal skrz, do komory za nimi, ale ne aby zachránil něco vzácného. Aby to ukončil.

A s křikem se probudil. Tíha plného gé ho tiskla do gelu. *Pella* si kolem něj mumlala a brumlala, vnímal vibrace pohonu a šum vzduchových recyklátorů jako hlas, jenž šeptal příliš tiše na to, aby mu bylo rozumět. Usilovně se snažil otřít si slzy. Nebyly to slzy smutku. To by musel nějaký smutek cítit. Cítil však pouze jistotu.

Existoval někdo, koho nenáviděl ještě víc než Jamese Holdena.

Kapitola třetí: Holden

Na životě, který nezahrnuje dlouhé výslechy, přece jen něco je. Příjemnějším podle tohoto kritéria se teď Holdenovi nežilo příliš dobře. Když spolu se zbytkem posádky *Rosinanty* souhlasil, že podají hlášení, počítal, že nepůjde o nic víc než o události kolem útoku Svobodné flotily na Zemi. Koneckonců existovalo mnohem víc témat k hovoru. Hlavní inženýr ze stanice Tycho, v němž byl odhalen informátor Marca Inarose, únos a záchrana Moniky Stuartové, ztráta vzorku protomolekuly, útok, při němž málem zabili Freda Johnsona. A to se týkalo jen jeho. Naomi, Alex i Amos mohli k vyprávění přidat celé tlusté svazky.

Nečekal, že se výslechy roztáhnou a rozprostřou, až jako plyn vyplní veškerý dostupný prostor. Už celé týdny každý z jeho dní vyplňovalo dvanáct až šestnáct hodin probírání všeho možného z jeho života. Jména a minulost jeho osmi rodičů. Jeho školní výsledky. Jeho krátká kariéra u flotily. Co vše věděl o Naomi, o Alexovi, o Fredu Johnsonovi. Jeho vztah k SVP, k Dmitrimu Havelockovi, k detektivu Millerovi. Tím posledním si nebyl tak docela jist ani po dlouhých hodinách opakování. Když seděl v malé místnosti proti vyšetřovatelům Spojených národů, upřímně se snažil rozebrat svůj život a rozložit ho před nimi.

Ten proces v něm probouzel staré bolesti. Otázky se vracely v kruzích, poskakovaly kolem něj, jako by se ho pokoušely přistihnout při lži. Zabíhaly do podivných slepých uliček – jak se jmenovali lidé, s nimiž sloužil ve Flotile? Co o nich věděl? A zdržovaly se déle, než by se zdálo oprávněné. Jeho dva hlavní vyšetřovatelé byli vysoká žena se světlou pletí a vážným protáhlým obličejem jménem Markovová a malý, obtloustlý muž jménem Glenndining, jehož kůže i vlasy měly tutéž hnědou barvu. Střídali se, tlačili na něj a nutili ho odpovídat, snažili se ho naštvat a zkoumali, co jim potom navykládá, načež se zase chovali až nepřijemně laskavě.

Nosili mu oschlé, mastné chlebíčky nebo sladké pečivo, a také kávu – jednu z nejlepších, jaké kdy ochutnal. Někdy ztlumili světla, až v místnosti zavládla tma, jindy je zesílili do oslepujícího jasu. Někdy pochodovali tím zvláštním šouravým měsíčním krokem chodbami z přístavu,

jindy zůstávali ve stísněné kovové krabici výslechové místnosti. Holdenovi připadalo, jako by jeho osobní minulost seškrabávali až na dřev jako limetku v laciném baru. Kdyby v něm zbyla ještě kapička šťávy, vymáčkali by ji z něj. Člověk by snadno zapomněl, že toto jsou spojenci a že s tímhle vším souhlasil. Víc než jednou se po dlouhém dni choulil na lůžku, vznášel se na pokraji spánku a zjišťoval, že v polosnu vymýšlí plány, jak odtud osvobodit svou loď a uprchnout.

Ani v nejmenším nepomáhalo, že na temném nebi nad ním po kouscích umírala Země. Zprávy, které ještě zbývaly, se teď vysílaly z Lagrangeových stanic nebo Měsíce, jen pár jich přicházelo přímo z povrchu planety. Mezi výslechy a spánkem Holden neměl moc času, aby je sledoval, ale stačily mu útržky, které porůznu zaslechl. Přetížená infrastruktura, narušení ekosystémů, chemické změny v oceánu i atmosféře. Na přeplněné Zemi žilo třicet miliard lidí závislých na rozsáhlé síti zařízení, jež je krmila, napájela a zajišťovala, aby se neutopili ve vlastních odpadcích. Podle pesimistických odhadů ta třetí funkce už selhala. Holden zahlédl pár vteřin reportáže, která se zabývala odhady počtu mrtvých v západní Evropě na základě chemických analýz atmosféry. Množství metanu a kadaverinu v ovzduší umožňovalo odhadnout, kolik lidí hnije ve zničených ulicích a zborcených městech. Takový rozměr měla tato pohroma.

Pokaždé když zpravodajství vypínal, míval pocit viny. Sledovat je bylo to nejmenší, co mohl udělat. Být při tom, když se ekosféra, jež zrodila jeho samotného i jeho rodinu a celé generace před nimi, hroutí. Země si zasloužila svědky. Byl však unavený a vyděšený. Nemohl usnout, ani když vysílání vypnul.

Ne všechny zprávy byly špatné. Matce Elise se podařilo poslat mu vzkaz, že jejich farma v Montaně, i když těžce poškozená, stále dokáže jeho rodiče uživit. Dokonce mají dost přebytků, aby mohli podpořit humanitární pomoc v Bozemanu. A jak kalné mraky prachu a popela postupně klesaly dolů a zamořovaly oceány, odvažovalo se dolů do gravitační studně stále víc záchranných letů, jež se vracely s nákladem uprchlíků.

Ovšem kapacita lunární báze přestávala stačit. Vzduchové recyklátory pracovaly na nejvyšší výkon, takže kdykoli se Holden někde v chodbě nadechl, vzduch chutnal, jako by právě vyšel z něčích úst. Společné prostory a jídelny zabírala lehátka a stany. Posádka *Rosinanty* se vzdala ubytování na stanici a vrátila se na loď, aby poskytla víc místa ostatním. A také aby se mohli všichni zdržovat ve vlastní bublině čistého vzduchu

a dobře filtrované vody. Snad bylo trochu pokrytecké předstírat, že jde z jejich strany o altruismus. Na lodi vládl klid, bylo tu dost místa a všechno tu znali. Jediné, co Holdenovi bránilo, aby se cítil pohodlně, bylo ticho vypnutého reaktoru a přízračná přítomnost Clarissy Mao.

„Proč tě tolik znepokojuje?“ zeptala se Naomi. Leželi ve své společné kajutě, na lůžkách je držela nepatrná měsíční přitažlivost a vlastní vyčerpání.

„Zabila spoustu lidí,“ řekl Holden. Ospalost mu nedovolovala myslet jasně. „Copak to nestačí? Já bych řekl, že ano.“

Světlo v kajutě bylo nastavené na nízkou intenzitu. Protinárazové lehátko je oba objímalo. Cítil Naomin dech na tváři, důvěrně známý a teplý. Její hlas zněl stejně zastřeně jako jeho. Oba byli na spánek až příliš unaveni. „To byla jiná dimenze její osobnosti.“

„Zdá se, že si tím je každý jistý. Nemám ponětí, jak na to přišli.“

„No, mám dojem, že Alex si tím zase tolik jistý není.“

„Ale Amos ano. A ty taky.“

Vydala hluboký hrdelní zvuk. Oči měla zavřené. I v šeru rozeznával tmavší barvu jejich víček. Chvilku si myslel, že se jí přece jen podaří usnout, ale pak znovu promluvila. „Musím věřit, že se dokáže změnit. Lidé to někdy dokážou.“

„Tys ale nebyla jako ona,“ namítl. „I když... i když kvůli tobě zahynuli lidé, tys nikdy nebyla jako ona. Nejsi chladnokrevný zabiják.“

„Amos je.“

„Pravda. Jenže Amos je prostě Amos. V mé hlavě to vypadá jinak.“

„Jak to?“

„Protože je prostě Amos. Je jako pitbull. Víš, že by ti klidně mohl rozevrat hrdlo, ale přitom je neuvěřitelně oddaný a máš chuť ho obejmout.“ Na tváři se jí objevil pomalý úsměv. Uměla to. Stačilo povytáhnout jakýsi sval v obličejí, a Holdena hned naplnila naděje a vřelost a dokonce jakýsi pochmurný optimismus, který mu říkal, že vesmír přece nemůže být tak příšerný, když v něm žije taková žena. Spočínul rukou na jejím boku. „Nezamilovala ses do mě kvůli mé etické důslednosti, vid’?“

„Ne, navzdory jí,“ uchichotla se. O chvilku později dodala: „Měls pěkný zadek.“

„Měl? Minulý čas?“

„Musím se podívat do systému,“ změnila téma. „Nenech mě usnout, dokud nezkontroluju aktualizace.“

„Ztracené lodi?“ přeptal se a Naomi přikývla.

Jakkoli jeho výslechy byly drsné, Naomi na tom byla hůř. Nikdy o své

minulosti nemluvila, nikdy nevysvětlila, jak se stala ženou, jíž byla teď. Nyní však soukromí vyměnila za amnestii pro posádku i pro sebe. Její verze Markovové a Glenndininga se jí nevyptávaly na maličkosti, jako byla neúspěšná kariéra u flotily nebo práce pro Freda Johnsona. Představovala pro ně okno vedoucí přímo k Marcu Inarosovi. Bývala jeho milenkou. Matkou jeho dítěte, což byla skutečnost, která Holdenovi stále nešla do hlavy. Byla zajatkyní na Inarosově vlajkové lodi předtím, než na Zemi dopadlo osudové kladivo, i potom. Věděl, jakou daň si výsledky vybírají na něm. Pro ni to muselo být tisíckrát těžší.

Předpokládal, že právě proto se s takovým úsilím vrhla na záhadu mizejících lodí. Jako první postřehla, že plavidla, jež zmizela během průchodu prstencovými branami, a martánské válečné lodi, které se zařadily do Svobodné flotily, se nepřekrývají. Některé lodi ukradl Marco a jeho lidé, jiné se beze stopy ztratily. Odehrávaly se tu dvě různé věci a on jí nemohl upírat potřebu trávit volný čas soustředěním na tu druhou.

Jenomže potřebovala také spánek. I kdyby jen kvůli jeho přesvědčení, že pokud konečně usne ona, usne i on.

„Nic neslibuju,“ řekl.

„Fajn,“ kývla. „Tak mě vzbud' brzo, abych před příštím sezením měla čas prověřit to.“

„Slibuju.“

Ležel v šeru vedle ní, až se její dech zadrhl, prohloubil a nabyl pravidelnost mocného tepu spánku. Když jí naslouchal už pět minut, pochopil, že jeho vlastní odpočinek nepřijde. Zvedl se, Naomi na okamžik ztichla, jako by se probírala, ale pak se hluboké dýchání vrátilo.

Holden vyšel z kajuty.

V chodbách *Rosinanty* vládlo také šero, světla byla nastavena na noční režim. Vydal se k výtahu. Z jídelny se k němu donesly hlasy: Amosovo přívětivé bručení a tenčí, ostřejší Clarissin hlas. Zastavil se, naslouchal, načech se vytáhl po žebříku na velitelskou palubu. Měsíční gravitace byla tak slabá, že používat výtah se mu zdálo hloupé, a tak se jenom přitahoval, ručkoval, až se dostal na místo. Světla v kajutě byla zhasnuta, Alexe viděl jen v záři obrazovky.

„Nazdar,“ protáhl Alex, když se Holden usadil v křesle. „Nemůžeš spát?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Holden. „Co ty?“

„Nesnáším tu zdejší gravitaci. Přijde mi, jako bychom se pohybovali příliš pomalu. Pořád mám chuť nastartovat motory. Jenomže tady žádné nejsou a my nikam neletíme. Radši bych, kdyby mě držel tah motorů, je-

nomže je to jenom velký kus skály.“ Alex gestem ukázal na zpravodajství, které beze zvuku běželo na jeho monitoru. Žena v jasně červeném hidžábu vážně hovořila do kamery. Holden v ní poznal uznávanou marťanskou žurnalistku, jen si nemohl vybavit její jméno. „Pořád se to na nás valí. Nazývají to vzpourou. Pořád mluví o zanedbání povinností, opuštění stanoviště a prodeji vybavení na černém trhu.“

„To nezní moc hezky.“

„Zní to líp, než to ve skutečnosti je,“ řekl Alex. „Šlo o státní převrat. O občanskou válku, jen místo bojů se pětina vojska prostě sebrala a se všemi našimi věcmi se vrhla skrz prstencové brány. No, vlastně se vším vybavením, které předtím neprodala těm hajzlům ze Svobodné flotily.“

„Víš se něco o tom, kam se vydali?“

„Nee,“ odpověděl Alex. „Aspoň o tom nikdo nemluví.“

Žena v hidžábu – Fatima Wilsonová, tak se jmenovala – zmizela z obrazovky, ale reportáž pokračovala obrazy prázdných přístavů na Marsu a záběry protestujících, kteří se motali kolem a křičeli do kamery. Holden neměl tušení, proti čemu nebo za co vlastně demonstují. Za současné situace si ani nebyl jist, jestli by mu to dokázali vysvětlit.

„Jestliže se někdy vrátí, budou souzeni pro velezradu,“ poznamenal Alex. „Proto si myslím, že se v nejbližší době vrátit nehodlají.“

„Tak,“ pravil Holden. „Marťanský státní převrat. Svobodná flotila, která systematicky ničí Zemi. Piráti, kteří vykrádají kolonizační lodi, mířící ven. Medina, která neodpovídá. A navíc nemáme tušení, co nám požívá některé lodi, když procházejí branami.“

Alex otevřel ústa k odpovědi, vtom však jeho monitor zablíkal a zazvonil. Požadavek na spojení s nejvyšší prioritou.

„Jedna zatracená věc za druhou,“ zamumlal Alex a přijal spojení. „Pokud zrovna nejde o kupu zatracených věcí najednou.“

Na obrazovce se objevila Chrisjen Avasarala. Vlasy měla dokonale učesané, sárí jasně drahokamově zelené. Jen její oči a ústa prozrazovaly únavu.

„Kapitáne Holdene,“ řekla. „Potřebuju se s vámi a vaší posádkou setkat. Okamžitě.“

„Naomi právě usnula,“ broukl Holden bez přemýšlení. Avasarala se usmála. Nebyl to příjemný úsměv. „Tak já ji jdu probudit. Hned jsme u vás.“

„Díky, kapitáne,“ pravila úřadující vládkyně Země a ukončila spojení.

Na palubě zavládl ticho. „Všiml sis, že neřekla nic urážlivého, nepoužila žádnou vulgarity?“ ozval se Holden.

„Ano, všiml.“

Holden se zhluboka nadechl. „Z toho nekouká nic dobrého.“

Zasedací místnost se nacházela blízko povrchu a připomínala školní třídu nebo kostel: vpředu měla pódium a před ním stály řady židlí. Pódium však bylo prázdné a tucet židlí kdosi uspořádal do nepravidelného, hrubého kruhu. Avasarala seděla s Fredem Johnsonem – hlavou stanice Tycho a kdysi mluvčím SVP – a marťanským premiérem Smithem po levici, po pravici s Bobbie Draperovou. Smith i Johnson měli košile s krátkými rukávy a všichni působili unaveně. Holden, Naomi, Alex a Amos se usadili ve skupince naproti nim. Po obou stranách je od sebe oddělovalo pár židlí. Holden si až teď, když si sedli, uvědomil, že Clarissa nepřišla. Ani ho nenapadlo brát ji s sebou. Toto byla koneckonců schůzka posádky *Rosinanty*, a ona...

Avasarala klepla na svůj terminál. Uprostřed se objevil kruh a v něm schéma. Země, Měsíc, Lagrangeovy stanice zářily zlatě. Lodi, jež tvořily blokádu, která bránila dalším útokům Svobodné flotily na Zemi, byly zelené. Oddělený model ukazoval vnitřní soustavu – Slunce, Merkur, Venuši, Zemi, Mars, a největší stanice Pásu jako Cereru a Palladu, s roztroušenými červenými tečkami podobnými jakési vyrážce.

„Ta červená ukazuje Svobodnou flotilu,“ vysvětlila Avasarala. Takhle zblízka její hlas zněl chraptivě, jako by předtím kašlala. Holden nedokázal posoudit, jestli tolik mluvila, nebo ten chrapot způsobil měsíční prach, který vdechovala: částice tak malé, že je nezachytily ani ty nejlepší filtry, takže kvůli nim celá stanice byla cítit jako po střelném prachu. „Sledujeme jejich pohyby. Narazili jsme na anomálii. Tady.“

Píchla prstem do terminálu a dva displeje se spojily, jeden se roztáhl, druhý smrštil, až ukazovaly stejnou oblast. Červená tečka stála stranou od stanic a planet, plula v nesmírné prázdnotě, kde ji nebeská mechanika nechávala víceméně na pokoji. Naomi se naklonila dopředu a snažila se na ni zaostřit. Jenže na to měla příliš unavené oči.

„Co tam dělá?“ zeptala se hlasem, který zněl dost jasně.

„Něco vyhledává,“ odpověděl Fred. „Transpondér má vypnutý, ale vypadá jako prospektorská loď. *Azurový drak* z Cerery. Posádka patří k radikálnímu křídlu SVP.“

„Což znamená, že teď nejspíš patří ke Svobodné flotile. Že by měla podíl na těch skalách, které vrhají?“ navrhl Holden.

„Možná ten mrňavý hajzlík útoky koordinuje.“ Avasarala znaveně pokrčila rameny. „Aspoň my si to myslíme. Víme jen tolik: dokud po nás ti zmrdí budou házet kamením, jsme tady jako uvázaní. Naše lodi se nemůžou pohnout z místa, a Marco Inaros si může v oblasti Vnějších planet brát, co se mu zlíbí.“

Smith se naklonil dopředu a promluvil svým typickým klidným, téměř omluvným tónem. „Jestliže má Chrisjenina výzvědná služba pravdu a tahle loď řídí útoky, jedná se o klíčový cíl Svobodné flotily. Víte, že plukovník Johnson, generální tajemnice Avasarala a já dáváme dohromady spojený zvláštní oddíl? Toto bude jeho první operace. Jejím cílem bude zajmout nebo zničit *Azurového draka*, a tím protivníkovi zkomplikovat řízení útoků proti Zemi. Poskytnout té naší spojené flotile trochu prostoru.“ Holden uslyšel výraz ‚spojená flotila‘ poprvé a líbilo se mu, jak to zní.

A nebyl sám.

„Ksakra,“ pravil Amos. „A já si tak liboval, jak se tady neuvěřitelně kopu do prdele nudou.“

„Pokud byste chtěl někoho nakopat do zadku, nic proti,“ řekla Avasarala. „Až na to, že to uděláte ze svého bezpečnostního křesla. *Rosinante* není součástí téhle flotily, tudíž když o ni přijdeme, neudělá nám to žádnou zvláštní díru v obraně. A pokud to správně chápu, pořídili jste si do lodi pár vylepšení mimo oficiální trh...“

„Elektromagnetické pulzní dělo na kýlu,“ zazubil se Alex.

„... což přímo křičí cosi o kompenzaci hodně malého penisu, nicméně se může náramně hodit. Velitel mise si vyžádal přímo vás a vaši loď, a popravdě v téhle fázi podle všeho nikdo z vás nezasluhuje ani pár faček, tedy kromě slečny Nagaty, takže...“

„Počkat,“ přerušil ji Holden. „Velitel mise? Tak to teda ne.“

Avasarala vyhledala jeho pohled, její výraz byl tvrdý jako žula. „Cože?“

Holden neuhnul očima. „*Rosinante* nespadá pod vaše velení. Chápu, že jde o velký společný projekt, že jsme v tom všichni společně. Ale *Rosi* je naše loď, je to i náš domov. Pokud nás chcete najmout, prosím, fajn. Vezmeme tu práci a uděláme ji. Pokud nás ale chcete přidělit pod něčí velení a očekáváte, že budeme plnit rozkazy, pak odpověď zní ne.“

„Kapitáne Holdene...“ začala Avasarala.

„Teď nejde o vyjednávání. Takhle to prostě je,“ řekl pevně Holden.

Tři nejmocnější lidé ve sluneční soustavě, vůdci nejvýznamnějších frakcí, jež spolu bojovaly po celé generace, si vyměnili pohledy. Smitho-

vo obočí se posunulo vysoko na čelo, premiér se neklidně rozhlédl po místnosti. Fred se nahnul dopředu a zíral na Holdena, jako by se v něm neuvěřitelně zklamal. Jedině Avasarale se v očích pobaveně zablesklo. Holden si změřil svou posádku. Naomi zkrřížila ruce na prsou. Alex zvedl hlavu a vystrčil bradu. Amos se usmíval jako vždy. Jednotná fronta.

Bobbie si odkašlala. „Jsem to já.“

„Cože?“ vyhrkl Holden.

„Já jsem ten velitel,“ vysvětlila. „To já velím téhle misi. Ale jestli opravdu nechcete...“

„Ach,“ hlesl Holden. „Ne. To je tedy něco jiného.“

Alex přikývl. „Jo.“ Naomi uvolnila paže. Bobbie si zjevně oddechla.

„To jste měla říct hned na začátku, Chrissy,“ podotkl Amos.

„Jděte se vycpat, Burton. Dostala bych se k tomu.“

„Tak tedy, Bobbie,“ řekl Holden. „Jak by sis to představovala?“

Kapitola čtvrtá: Salis

„Počkat, počkat, počkat!“ křičel Salis do rádia ve skafandru. Spodní část elektromagnetického děla měla napříč deset metrů, zhruba šestiúhelníkový tvar a hmotnost větší než malá loď. Na jeho povel půl tuctu konstrukčních trysek po straně té mohutné bestie vypálilo, vystříklo do prostoru ejekční hmotu. Hodnota na kalibračním metru Salisova pracovního mechanismu klesla k nule; nepatrný pohyb mohutného zařízení se zastavil. Vznášeli se společně – nelidsky velká zbraň, měkce zářící stanice mimozemšťanů, Salis ve svém pavoučím konstrukčním robotu.

„*A que, coyo?*“ ozval se mu v uchu Jakulski, jejich technický poradce.

„Vidím tady posun,“ vysvětlil Salis a přejížděl měřicím laserem dělo a objímku určenou k jeho upevnění. Byl to obtížný úkol, vybavit mimozemskou stanici třemi širokými pásy z keramiky, karbon-silikátového krajkoví a oceli. Teď vypadala jako modrý míč s gumovými obručemi, každý pás v přesně stanoveném úhlu vůči ostatním. V místech, kde se pásy křížily, dřepěly věže s děly. Ukázalo se totiž, že do cizí stanice nelze vrtat. Nefungovaly ani svařovací aparáty, protože povrch se netavil. Jediná možnost byla celou tu zatracenou věc omotat a všechno potřebné připevnit k pásům.

„*Que mas que?*“ zeptal se Jakulski.

„Posun o minutu deset sekund v ose z, minus osm sekund v y.“

„Rozumím,“ řekl Jakulski. Konstrukční trysky po celé délce děla se jakoby zadrhly, jak jimi proběhl impuls a protiimpuls. Všude kolem nich provrtávaly prostor brány; přes třináct stovek jasných bodů, momentálně všechny prázdné, pusté a výhrůžně pravidelné. Jediným dalším objektem tu byla stanice Medina, a ta se nacházela tak daleko, že by Salis mohl celou strukturu – buben, pohon a velitelskou nástavbu – zakrýt nataženým palcem. Pořád tomu říkali pomalá zóna. Přestože ten podivný limit pro rychlost už byl zrušen, jméno zůstalo a neslo v sobě pocit cizoty a osudovosti. Většina jeho pracovních úkolů se odehrávala uvnitř Mediny. Jen vzácně musel vystoupit do vakua, a tady to obzvlášť neměl rád. Stále ho to nutilo odvracet se od práce a hledět do okolní temnoty.